

Ο Όλυμπος και οι «12»:

Ο Δευκαλίων έγινε βασιλιάς στην περιοχή της Φθίας, στη Θεσσαλία (κατά τον Σκαρλάτο Βυζάντιο, σε κάποιο αδιευκρίνιστο σημείο της όχθης του Σπερχειού ποταμού, εξού και η γύρω περιοχή ονομάστηκε Φθιώτιδα). Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που έστησε βωμό στους δώδεκα θεούς, τιμώντας τους όλους μαζί. Από αυτόν ξεκίνησε η λατρεία του «Δωδεκάθεου» ως συνόλου. Επειδή, ο αριθμός δώδεκα είναι μαγικός. Όταν ο άνθρωπος τον εφηύρε, ανακάλυψε ότι έχει τεράστιες δυνατότητες:

Δώδεκα αντικείμενα μπορεί να τα έχει ένας, μπορούν όμως να μοιραστούν και στα δύο. Κι αν βρεθεί και τρίτος, πάλι μπορούν να μοιραστούν σε ίσα μέρη. Το ίδιο κι αν μερίδιο διεκδικούν τέσσερις. Και με έξι γίνεται μοιρασιά και φυσικά με δώδεκα. Με πέντε δεν μπορεί να γίνει αλλά και τα μαγικά έχουν τα όριά τους. Είναι ο πρώτος αριθμός που μπορεί να βολέψει τόσες καταστάσεις οπότε δεν μπορεί παρά να είναι μαγικός. Με αποτέλεσμα να καθιερωθεί η «ντουζίνα» (ντουζ = δώδεκα, στα γαλλικά). Γεννήθηκε το δωδεκαδικό σύστημα που λάτρεψαν οι Αγγλοσάξονες. Πέρα από το γενικευμένο «δωδεκάμηνο» του έτους, μόλις πρόσφατα οι Εγγλέζοι απαλλάχτηκαν από τις δώδεκα πέννες που έκαναν ένα σελίни και για λόγους εξευρωπαϊσμού προσχώρησαν κι αυτοί στο δεκαδικό σύστημα. Εξακολουθούν όμως να λένε «μια γρόσα» και να εννοούν δώδεκα δωδεκάδες και να μετρούν με πόδια που υποδιαιρούνται σε δώδεκα «δακτύλους».

Άλλωστε, ο αριθμός δώδεκα ακολουθούσε και την προηγούμενη των Ολυμπίων σειρά θεών: Δώδεκα ήταν οι Τιτάνες. Και είχε γενικότερα διαδοθεί: Δώδεκα τα παιδιά του Αιόλου. Δώδεκα οι άθλοι του Ηρακλή. Ιωνική δωδεκάπολη. Κ.λπ. Το ίδιο συνέβαινε και έξω από τα όρια της Ελλάδας: Δώδεκα οι φυλές του Ισραήλ, δώδεκα οι μαθητές του Χριστού. Δωδεκάθεο είχαν και οι Βαβυλώνιοι, Ασσύριοι, Αιγύπτιοι και πολλοί άλλοι λαοί. Ο Ηρόδοτος υποστηρίζει ότι το ελληνικό Δωδεκάθεο προήλθε από το αιγυπτιακό. Και τα δύο όμως πρέπει να έχουν κοινή ασιατική προέλευση.

Κατοικία των θεών ήταν ο Όλυμπος. Στην αρχαιότητα, υπήρχαν τουλάχιστο έξι βουνά με την ονομασία Όλυμπος. Όταν όμως οι αρχαίοι μιλούσαν για «Ολύμπιους θεούς», εννοούσαν αυτούς που ζούσαν στον θεσσαλικό Όλυμπο. Αν και άργησε να γεννηθεί, ο Ήφαιστος ήταν αυτός που είχε διαμορφώσει τους θεϊκούς χώρους: Ένα παλάτι για κάθε θεό, με πιο λαμπρό και πιο ψηλά από των άλλων το παλάτι του Δία. Στο στέκι του Δία μαζεύονταν οι θεοί. Ο Απόλλων τους έπαιζε λύρα, οι Μούσες τους τραγουδούσαν και η Ήβη, η κόρη των οικοδεσποτών Δία και Ήρας, τους πρόσφερε την αμβροσία μέσα σε χρυσά πιάτα.

Αργότερα, οι θεοί μετακόμισαν στους ουραμούς αλλά το επίθετο Ολύμπιοι συνέχιζε να τους ακολουθεί. Ο Οβίδιος περιγράφει τον γαλαξία ως τον δρόμο που οδηγεί στα θεϊκά παλάτια και που τα ονομάζει «ανάκτορο του ουρανού».

Οι γενιές των Ελλήνων:

Ο Έλληνας που ο Δευκαλίων νόμιζε γιο του, στην πραγματικότητα ήταν παιδί του Δία. Όπως παιδιά του Δία ήταν οι γιοι που γέννησαν οι αδελφές του: Ο Αέθλιος της Πρωτογένειας, ο Γραικός της Πανδώρας, τα διδύμα Μάγνητας και Μακεδόνας της Θυίας. Της 4^{ης} αδελφής, Μελάνθειας, παιδιά δεν αναφέρονται.

Του ίδιου του Έλληνα παιδιά ήταν ο Δώρος, ο Αίολος και ο Ξούθος. Γιοι του Ξούθου ήταν ο Ίων, ο Αχαιός και ο Βοιωτός.

Με αυτή τη σειρά, ο Δίας ήταν ουσιαστικά γενάρχης όλων των ελληνικών λαών. Με τους επώνυμους να απέχουν δυο γενιές ο πρώτος από τον τελευταίο:

1. Ο Έλληνας, γενάρχης όλων των Ελλήνων.
2. Παιδιά του ο Δώρος γενάρχης των Δωριέων, ο Αίολος γενάρχης των Αιολέων, κι ο Ξούθος. Κι ανίψια του ο Γραικός γενάρχης των Γραικών, ο Μάγνητας γενάρχης των Μάγνητων κι ο Μακεδόνας γενάρχης των Μακεδόνων. Κι επίσης ανίψι του ο Αέθλιος βασιλιάς της Ήλιδας και προστάτης του αθλητισμού, στον οποίο έδωσε το όνομά του.
3. Εγγόνια του Έλληνα (παιδιά του Ξούθου) ήταν ο Ίων γενάρχης των Ιώνων, ο Αχαιός γενάρχης των Αχαιών κι ο Βοιωτός γενάρχης των Βοιωτών.

Η θεσσαλική γη μπορούσε να υπερηφανεύεται ότι είναι η κατοικία των θεών, η κοιτίδα του κυρίαρχου προελληνικού λαού των Πελασγών, η γενέτειρα των εννέα πιο προβεβλημένων ελληνικών φύλων και η πατρίδα του αθλητισμού. Και όχι μόνο. Εκεί γεννήθηκαν οι

Κένταυροι εκεί και οι Λαπίθες, που απλώθηκαν σε ολόκληρη την Ελλάδα και με τους οποίους συνδέεται η μεγάλη διάδοση της αιολικής διαλέκτου.

Ο Πελίας και ο Νηλέας:

ο Έλληνας αναφέρεται ως βασιλιάς της Φθίας. Με διάδοχό του τον Αίολο που βρέθηκε βασιλιάς όχι της Φθίας αλλά ολόκληρης της Θεσσαλίας. Η οποία «τότε» ονομαζόταν Αιολίδα.

Σύμφωνα με την πιο ισχυρή παράδοση, ο Αίολος απέκτησε πέντε κόρες κι επτά γιους. Από αυτούς, ο Αθάμας και ο Κρηθέας δραστηριοποιήθηκαν στην Θεσσαλία (οι άλλοι ήταν οι Σίσυφος, Σαλμωνέας και Περιήρης που συνδέθηκαν με την μυθολογία της Πελοποννήσου, ο Δημόνας που πήγε κι έγινε βασιλιάς στη Φωκίδα κι ένας Μάγνητας, του οποίου οι γιοι πήγαν στη Σέριφο).

Στη Θεσσαλία δραστηριοποιήθηκε και η Τυρώ, ανιψιά του Αθάμαντα και του Κρηθέα. Την είπαν έτσι, επειδή τη μεγαλώνανε «μη βρέξει και μη στάξει», την τάζαν γάλα και τους βγήκε κάτασπρη και με δέρμα απαλό σαν το τυρί. Σύμφωνα με την κυρίαρχη εκδοχή, μετά τον αφανισμό του πατέρα της (Σαλμωνέα), ο Δίας φρόντισε ώστε η Τυρώ, να βρεθεί στο σπίτι του θείου της, Κρηθέα, βασιλιά στην Ιωλκό, πόλη της θεσσαλικής Μαγνησίας. Εκεί, ερωτεύτηκε τον Ενιπέα, θεϊκή ενσάρκωση του ομώνυμου μεγάλου παραπόταμου (σήμερα, Τσαναρλή) που χύνεται στον Πηνειό στο ύψος της Λάρισας και πηγάζει από την Όθρη. Ξημεροβραδιαζόταν λοιπόν η Τυρώ στις όχθες του Ενιπέα αλλά ανταπόκριση δεν έβρισκε. Όσπου την είδε ο Ποσειδών, την νοστιμεύτηκε, μεταμορφώθηκε σε Ενιπέα και την πήρε. Μετά, της φανερώθηκε και της είπε, τι να κάνει, όταν θα γεννιόντουσαν τα δίδυμα, καρποί της ένωσής τους.

Τα μωρά ήρθαν στον κόσμο κρυφά και η μάνα τους τα παράτησε σε μια σκάφη, στο δάσος. Το ένα, το λυπήθηκε μια σκυλίτσα και το βύζαξε. Το άλλο το πάτησε κατά λάθος ένα άλογο κι έβαλε τα κλάματα. Τα άκουσε ο βοσκός των αλόγων και τα πήρε κοντά του να τα μεγαλώσει η γυναίκα του. Αυτόν που η σκυλίτσα λυπήθηκε («κατελέησε»), τον είπαν Νηλέα. Εκείνον που πάτησε το άλογο κι από το κλάμα είχε μελανιάσει (είχε γίνει «πελιός»), τον

ονόμασαν Πελία. Όταν πια τα δίδυμα μεγάλωσαν, η Τυρώ άκουσε τον βοσκό να λέει με ποιον τρόπο τα βρήκε και τα αναγνώρισε. Στο μεσοδιάστημα όμως, είχε παντρευτεί τον θείο της, τον Κρηθέα, και μαζί του είχε αποκτήσει τρεις γιους: Τους Αίσιονα, Αμυθάονα και Φέρη.

Ο Φρίξος και η Έλλη:

Όσο να συμβούν όλα αυτά, ο Αθάμας (γιος του Αίολου κι αδερφός του Κρηθέα) είχε γίνει βασιλιάς της Βοιωτίας κατά μια παραλλαγή, μόνο του Ορχομενού κατά μian άλλη, της Θεσσαλίας κατά μια τρίτη (της Αθαμαντίας στην Φθιώτιδα, κατά μια τέταρτη). Πήρε γυναίκα του την Νεφέλη (θεά, σύμφωνα με κάποια εκδοχή) κι απέκτησε μαζί της δυο παιδιά: Τον Φρίξο και την Έλλη. Μετά, έδωξε την Νεφέλη και παντρεύτηκε την κακιά Ινώ που του γέννησε δυο αγόρια: Τον Λέαρχο και τον Μαλικέρτη. Η Ινώ ήταν αδερφή της Σεμέλης, με την οποία ο Δίας απέκτησε τον θεό Διόνυσο. Για να σώσει τον γιο του από τον θυμό της Ήρας, ο αρχηγός των θεών τον έδωσε στην Ινώ και τον Αθάμαντα να τον μεγαλώσουν κρυφά, σαν κορίτσι. Φυσικά, η Ήρα κάτι τέτοια δεν τα μασούσε. Απλά, περίμενε.

Για να ξεμπερδεύει με τον Φρίξο και την Έλλη, η Ινώ έστησε ολόκληρη μηχανή: Έπεισε τις γυναίκες του βασιλείου να ψιλοπήσουν στην φωτιά κρυφά τους σπόρους που οι άντρες φύλαγαν για την επόμενη σπορά. Οι άντρες δεν κατάλαβαν τίποτα κι έσπειραν τους φρυγμένους σπόρους, οπότε στάχυ δεν φύτρωσε στην επικράτεια. Ο Αθάμας έστειλε απεσταλμένους στους Δελφούς να ρωτήσουν, τι πρέπει να γίνει. Η Ινώ τους δωροδόκησε να πουν ότι έπρεπε να θυσιαστούν ο Φρίξος και η Έλλη, προκειμένου να φυτρώσουν πάλι στάχυα. Ο Αθάμας αρνιόταν αλλά οι αγρότες ξεσηκώθηκαν. Οπότε αναγκάστηκε να οδηγήσει τα παιδιά του στον βωμό. Η Νεφέλη όμως είχε ένα χρυσόμαλλο κριάρι που της χάρισε ο Ερμής και που μπορούσε να πετά. Την κατάλληλη στιγμή, το κριάρι εμφανίστηκε στον βωμό. Τα παιδιά το καβαλίκεψαν και πέταξαν μακριά.

Ήταν η ώρα να μπει στη μέση και η Ήρα. Με δικά της μάγια, ο Αθάμας και η Ινώ τρελάθηκαν. Ο Αθάμας σκότωσε τον πρώτο τους γιο, Λέαρχο, νομίζοντάς τον για ελάφι και η Ινώ έριξε τον δεύτερο, τον Μαλικέρτη, σε ένα καζάνι με βραστό νερό. Μόλις κατάλαβε ότι τον σκότωσε, αποτρελάθηκε, το πήρε στην αγκαλιά της κι άρχισε να τρέχει. Έφτασε ως τον Σαρωνικό, βούτηξε στα βαθιά και πνίγηκε.

Αυτή τη φορά, ο Αθάμας πήγε μόνος του στους Δελφούς, να ρωτήσει τι θα απογίνει. Η Πυθία του είπε να πάει να μείνει εκεί, όπου θα του κάνουν το τραπέζι κάποια άγρια θηρία. Ξεκίνησε να περιπλανιέται. Σε μια πλαγιά της Πίνδου, είδε μια αγέλη λύκων να κατασπαράζει ένα κοπάδι πρόβατα. Μόλις οι λύκοι τον αντελήφθησαν, έφυγαν. Ο Αθάμας σκέφτηκε ότι αυτό ήταν το τραπέζωμα του χρησμού κι εγκαταστάθηκε εκεί.

Κατά μian άλλη εκδοχή, οι Λαπίθες ήταν που έδωξαν στην Ήπειρο τους Αθαμάνες, οι οποίοι πρώτα κατοικούσαν στην Αθαμαντία της Θεσσαλίας.

Παραλλαγές και τραγωδία:

Σύμφωνα με μια αρκετά διαδεδομένη παραλλαγή του μύθου, η σοδειά καταστράφηκε από ανομβρία που προκάλεσε η ίδια η Νεφέλη παίρνοντας έτσι εκδίκηση για τον παραμερισμό της. Απλά, η Ινώ βρήκε ευκαιρία και δωροδόκησε τον απεσταλμένο στους Δελφούς να πει ότι η Πυθία χρησιμοποίησε την θυσία του Φρίξου και της Έλλης ως μόνη λύση για να ξαναβρέξει. Αναγκαστικά, ο βασιλιάς έστειλε να φέρουν τα παιδιά του που αμέριμνα έβοσκαν τα κοπάδια του. Παράγγειλε μάλιστα στον Φρίξο να διαλέξει ένα όμορφο κριάρι, να το θυσιάσουν. Ο Φρίξος διάλεξε το χρυσόμαλλο που όμως είχε ανθρώπινη λαλιά και του πρόφτασε, τι έμελλε να συμβεί. Τα δυο αδέρφια το καβάλησαν κι έφυγαν.

Μια ακόμα παραλλαγή ήθελε τον Αθάμαντα να αρνιέται πεισματικά να θυσιάσει τον γιο του αλλά ο Φρίξος έμαθε τον χρησμό κι έσπευσε μόνος του στον τόπο της θυσίας. Τον είδε εκεί ο απεσταλμένος, τον έπιασαν οι τύψεις κι αποκάλυψε ότι τέτοιος χρησμός δεν υπήρχε και όλα ήταν σκευωρία της Ινώς. Θύμωσε ο Αθάμας κι αποφάσισε να τιμωρήσει την Ινώ, θυσιάζοντάς την μαζί με τον γιο της Μελικέρτη. Αυτή τη φορά όμως επενέβη ο Διόνυσος και την γλίτωσε, ενώ την ίδια στιγμή έκανε να βρεθούν ο Φρίξος και η Έλλη σε μια ερημιά, ανάμεσα σε μαινάδες έτοιμες να τους κατασπαράξουν. Την τελευταία στιγμή, η Νεφέλη έστειλε το χρυσόμαλλο κριάρι που τους πήρε μακριά.

Ο τραγικός ποιητής Ευριπίδης έγραψε μια τραγωδία με τίτλο «Ινώ» και θέμα την ιστορία

του Αθάμαντα: Παντρεύτηκε την Ινώ κι απέκτησαν δυο γιους. Κάποια στιγμή, η Ινώ παράτησε σπίτι και οικογένεια κι έφυγε στον Παρνασσό, όπου έγινε Βάκχη και συντρόφευε τον θεό Διόνυσο, τον οποίο άλλωστε η ίδια είχε αναθρέψει. Ο Αθάμας πίστεψε ότι η Ινώ πέθανε και ξαναπαντρεύτηκε, παίρνοντας την Θεμιστώ κι αποκτώντας μαζί της άλλους δύο γιους. Αργότερα όμως, έμαθε ότι η Ινώ ζούσε. Την έφερε κρυφά στο παλάτι, τάχα σκλάβα της βασίλισσας κι, όποτε μπορούσε, περνούσε τα βράδια μαζί της.

Η Θεμιστώ δεν πήρε είδηση για όλα αυτά. Θέλησε όμως να απαλλαγεί από τα παιδιά που ο Αθάμας είχε αποκτήσει από την Ινώ, ώστε να τον διαδεχτούν τα δικά του. Νομίζοντας άνθρωπο της εμπιστοσύνης της την «σκλάβα» και χωρίς να ξέρει ποια ακριβώς είναι, της εκμυστηρεύτηκε το σχέδιό της: Η Ινώ έπρεπε να σκεπάσει τα παιδιά της κυράς της με άσπρες κουβέρτες και τα δικά της με μαύρες, ώστε να τα σκοτώσει στον ύπνο τους. Φυσικά, η Ινώ έκανε το αντίθετο. Έτσι, όταν η Θεμιστώ μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο, έσφαξε τα δικά της παιδιά. Την επομένη, όταν είδε τι είχε κάνει, αυτοκτόνησε.

Η κακιά μητριά που τελικά σκοτώνει τα δικά της παιδιά έχει επιβιώσει ως θέμα και στις νεοελληνικές παραδόσεις και παραμύθια.

Το χρυσόμαλλο κριάρι:

Μπουκιά και συχώριο ήταν η Θεοφανώ. Πανέμορφη και τσαχπίνα, δεν άφηνε ασυγκίνητο κανέναν άντρα. Την πολιορκούσαν στενά αλλά εκείνη αντιστεκόταν σθεναρά. Την ερωτεύτηκε όμως και ο θεός Ποσειδών και με αυτόν νάζια δεν χωρούσαν. Χώρια που την ζήλευε κιόλας και, για να μην έχει αντίπαλο, την άρπαξε και την πήγε σε ένα άγνωστο νησί, όπου την εγκατέστησε, ενώ παράλληλα μεταμόρφωσε όλους τους εκεί κατοίκους σε ζώα.

Το συνήθιζε να απομονώνει τις αγαπημένες του ο θεός. Ακόμα και την Κλειτώ είχε βάλει στο κέντρο ενός νησιού κι έπειτα άρχισε να σκάβει, ν' ανοίγει κανάλια, να υψώνει βουνά, να γεμίζει τάφρους με θαλασσινό νερό, ώσπου δημιουργήθηκε η Ατλαντίδα. Κανένας θνητός δεν επιτρεπόταν να πατήσει στο κεντρικό νησάκι, όσο ζούσε η βασιλοπούλα.

Με την Θεοφανώ όμως δεν έγινε το ίδιο. Οι μνηστήρες έφαξαν και την βρήκαν. Κι άρχισαν να σκοτώνουν τα ζωντανά του νησιού, δηλαδή τους μεταμορφωμένους ανθρώπους. Ο Ποσειδών τους μεταμόρφωσε κι αυτούς: σε λύκους, ενώ την καλή του την έκανε προβατίνα. Πήρε και ο ίδιος την μορφή κριαριού κι επιτέλους, έστω και σαν προβατίνα, την έκανε δική του. Γεννήθηκε ένα κριάρι με χρυσό μαλλί, με ανθρώπινη λαλιά και με την ικανότητα να πετά. Ο Ποσειδών το έδωσε στον Ερμή κι αυτός, όταν τα πράγματα με τον Φρίξο και την Έλλη δυσκόλεψαν, το χάρισε στη μητέρα τους Νεφέλη. Αυτό το χρυσόμαλλο κριάρι κατέληξε να θυσιαστεί στην Κολχίδα, ενώ το δέρμα του εναποτέθηκε στο ιερό άλσος. Ήταν το χρυσόμαλλο δέρας, το έπαθλο της Αργοναυτικής εκστρατείας.

Πελίας και Ιάσων:

Τον καιρό που συνέβαιναν όλα αυτά με τον Αθάμαντα, ο αδερφός του, ο Κρηθέας, βασιλεύει στην Ιωλκό έχοντας παντρευτεί την ανιψιά του, Τυρώ, που, από τον Ποσειδώνα, απέκτησε γιους τον Πελία και τον Νηλέα. Κι από τον Κρηθέα, τους Αίσιονα, Αμυθάονα και Φέρη. Ο Αμυθάων έφυγε στην Πελοπόννησο (Μεσσηνία), ο Φέρης έκτισε την πόλη Φερές (στη Μαγνησία) κι ο Αίσιων διαδέχτηκε τον πατέρα του στην Ιωλκό.

Κατά μια εκδοχή, ο Αίσιων πέθανε νωρίς αφήνοντας στον Πελία την κηδεμονία του γιου του, Ιάσιονα. Ο Πεlias υπέβλεπε τον μικρό και η μάνα του θεώρησε καλό να τον φυγαδεύσει στο Πήλιο, όπου τον παρέλαβε για να τον αναθρέψει ο Κένταυρος Χείρων. Κατά μian άλλη εκδοχή, ο Πεlias ξαπέστειλε τον αδερφό του, Νηλέα, στην Μεσσηνία, κοντά στον ετεροθαλή αδερφό τους, Αμυθάονα, και κατέλαβε τον θρόνο με την βία, αφαιρώντας τον από τον νόμιμο κληρονόμο, Αίσιονα. Φεύγοντας να γλιτώσει την ζωή του, ο Αίσιων ανέθεσε τον μικρό Ιάσιονα στον Κένταυρο Χείρωνα.

Ο Ιάσιων, πάντως, βρέθηκε να μεγαλώνει στα δάση. Νικητής και τροπαιούχος στη μάχη της διαδοχής, ο Πεlias έμεινε αδιαμφισβήτητος βασιλιάς της Ιωλκού, έχοντας διώξει τα' αδέρφια του και νομίζοντας νεκρό τον Ιάσιονα, νόμιμο κληρονόμο το θρόνου. Παρ' όλα αυτά, κάτι τον έτρωγε. Έστειλε πρεσβεία στους Δελφούς να ρωτήσει την Πυθία, τι του επιφυλάσσει το μέλλον. Η απάντηση τον καθησύχασε: Η μόνη πιθανή απειλή θα προερχόταν από έναν μονοσάνταλο, έναν άντρα που θα κυκλοφορούσε φορώντας σαντάλι μόνο στο ένα πόδι.

Μονοσάνταλοι όμως ήταν οι Αιτωλοί πολεμιστές που κατοικούσαν στην άλλη άκρη του Ελλαδικού χώρου (στα όρια της σημερινής Ηλείας) και πίστευαν ότι η άμεση επαφή του γυμνού ποδιού με τη γη προσφέρει στον άνδρα δύναμη και ανδρεία. Αν φαινόταν μονοσάνταλος Αιτωλός πολεμιστής στην Ιωλκό, θα αντιμετωπιζόταν εύκολα.

Στο Πήλιο, κοντά στον δάσκαλό του, Κένταυρο Χείρωνα, ο Ιάσων αποκτούσε, ανάμεσα στα άλλα, και εκείνες τις ιδιότητες που δικαιολογούσαν το όνομά του. Μάθαινε ιατρική (ιάομαι = γιατρεύω, ίασις = γιατρεία, Ιάσων = αυτός που γιατρεύει). Ταυτόχρονα, γυμναζόταν στο σώμα και το μυαλό, μάθαινε κάθε γνωστή τέχνη, μεγάλωνε κι ομόρφαινε. Και κάθε τόσο ερχόταν σε επαφή με τον πατέρα του, Αίσινα, που ανέβαινε κρυφά στο Πήλιο να τον καμαρώσει και να του θυμίσει ότι, κάποια μέρα, θα έπρεπε να διεκδικήσει τον πατρικό θρόνο και να διώξει τον Πελία. Η κρίσιμη ώρα έφτασε, όταν ο Ιάσων έγινε είκοσι χρόνων.

Η συνάντηση θείου και ανιψιού οδήγησε στην Αργοναυτική εκστρατεία.

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 29.3.2010)